

de praktijk te verbieden, alsook om een codex van geneeskundige gedragsleer op te stellen. Verder zal de raad bevoegd zijn om geneeskundigen, niet woonachtig in de Unie, vrij te stellen van de inschrijving in het register, indien zij in de Unie verblijf wenschen te houden uitsluitend voor wetenschappelijke onderzoekingen. Ook zal de raad toezicht houden op het geneeskundig onderwijs en de examens. Een hoofdstuk van het ontwerp is gewijd aan de regeling van den verkoop, den invoer en het gebruik van verslavingsvergiften. Alweer een land, dat ons vóór is!

De groote zelfstandigheid, die aan den geneeskundigen raad wordt verleend, is een bewijs van groot vertrouwen in die kringen van geneeskundigen, waaruit zijn leden zullen worden gekozen. De bepalingen komen in hoofdzaak overeen met wat door de artsen was verlangd.

PINKHOF.

INGEZONDEN.

DE C. O.

Dat een centrale organisatie voor het ziekenfondswezen in de Maatschappij de belangen van huisartsen en specialisten gelijkelijk *kan* behartigen, onafhankelijk van haar samenstelling, is een uitspraak van collega SNOECK HENKEMANS, waar een gedachtenwisseling over mogelijk is¹⁾. Waar het op aankomt, is echter, dat zulk een lichaam *het inderdaad doet*.

Nu beroep ik mij, het voorbeeld volgend van collega SNOECK HENKEMANS, slechts op de geschiedkundige ontwikkeling van den tegenwoordigen stand van zaken, wanneer ik er op wijs, dat de aanleiding tot een levendiger actie der specialisten juist gelegen is in de omstandigheid, dat hun belangen bij de bemoeiingen van de C. O. erg in het gedrang kwamen. De ondervinding, ook van de specialisten te Delft, wettigt den eisch van waarborgen voor een vollediger erkenning van billijke wenschen, dan tot nu toe van de zijde der C. O. is geschied. De C. O., officieel de Maatschappij vertegenwoordigend, is in werkelijkheid zóó overwegend het steunpunt voor de huisartsen geweest, dat dezen zelfs nimmer, gelijk dat bij de specialisten wel het geval was, behoefte gevoeld hebben aan een eigen tegenwoordiging, om hun beginselen naar voren te brengen.

Het bestaan van een college, geplaatst boven organisaties der beide groepen, om in haar soms tegenstrijdige aanspraken het juiste midden aan te wijzen, kan, dunkt mij, slechts ieders instemming verwerven. *Practisch* is tot op heden het hoofdbestuur dit lichaam geweest. Wil men er echter een nieuw college voor scheppen, in beginsel zal daartegen niets in te brengen zijn. Een C. O. evenwel, die, naar collega SNOECK HENKEMANS terecht opmerkt, *toevalligerwijze* uit drie huisartsen bestaat, is voor dit doel niet minder ongeschikt, omdat, even onredelijk, er naar de tegenwoordige regeling *toevalligerwijze* ook eens drie specialisten zitting in zouden kunnen hebben.

Voor het overige dringt het feit, dat niet alleen de specialisten ernstig onvoldaan zijn over de werkzaamheden der tegenwoordige C. O., maar ook de C. O. zelf, haar geschiedkundigen oorsprong verloochenend, zich niet in staat verklaart om voor de belangen van beide groepen op te komen, toch wel alle theorie op den achtergrond.

Delft, 7 Mei 1917.

J. G. SCHNITZLER.

¹⁾ Ik zou intusschen die vraag in anderen zin dan collega SNOECK HENKEMANS willen beantwoorden. En de huisartsen, en de specialisten hebben — liefst in de Maatschappij en niet (meer) naar buiten — een pleitbezorger voor hun elkaar gedeeltelijk weestrevende belangen van noode. Eén lichaam is echter uit den aard der zaak niet bij machte als advocaat voor twee strijdende partijen op te treden. Het kan, in het gunstigste geval, met „rechterlijke” neutraliteit de verlangens van iedere groep tegen elkaar opwegen en een daaruit gevormd standpunt tot uitgangspunt nemen in onderhandelingen met de fondsen.

De indiening van een ontwerp, dat artikelen zal bevatten over de onderlinge verhouding van huisartsen en specialisten in ziekenfondsen, een „wetboek” waaraan dringend behoefte is, kunnen wij binnenkort van de commissie uit de specialisten verwachten.